

på denne baggrund blive drøftet i forbindelse med udarbejdelsen af finanslovsforslaget for 2003.

Lovforslaget har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for kommuner eller amtskommuner.

6.1.2. Information til forbrugerne om de nye regler

Det følger af forbrugerkøbsdirektivets artikel 9, at medlemsstaterne har pligt til at informere forbrugerne om de nye regler.

Justitsministeriet overvejer bl.a. at udarbejde informationsmateriale om de nye regler til brug for offentligheden. Eventuelle merudgifter til udarbejdelse og formidling af informationsmateriale mv. skønnes at kunne afholdes inden for Justitsministeriets gældende bevillingsmæssige rammer.

6.2. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Et udkast til lovforslaget har været forelagt for Erhvervs- og Selskabsstyrelsens enhed for erhvervsregulering, som har anført, at forslaget synes at medføre såvel administrative som økonomiske konsekvenser for erhvervslivet. Enheden for erhvervsregulering har bl.a. peget på, at forlængelsen af reklamationsfristen fra 1 til 2 år vil have økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

Justitsministeriet er enig i, at nogle af bestemmelserne i forslaget vil medføre øgede omkostninger for virksomheder, som leverer mangelfulde varer. Det drejer sig navnlig om forslaget om, at forbrugeren som hovedregel kan vælge, om der skal ske afhjælpning eller omlevering, når en vare er mangelfuld, og om forslaget om generelt at forlænge købelovens reklamationsfrist fra 1 år til 2 år.

Herudover vil forslaget medføre visse engangsudgifter for virksomhederne til bl.a. ændring af informationsmateriale, standardvilkår mv.

For så vidt angår spørgsmålet om forbrugeren adgang til at vælge mellem omlevering og afhjælpning af manglen indebærer forslaget, at sælgeren som udgangspunkt bliver forpligtet til at efterkomme et krav fra forbrugeren om, at der leveres en ny vare i stedet for at foretage reparation af den gamle. Dette vil efter omstændighederne kunne føre til øgede omkostninger for de erhvervsdrivende.

Forbrugeren valget begrænses imidlertid af, at omlevering ikke kan kræves, hvis det vil være umuligt, eller hvis det vil påføre sælgeren uforholdsmæssige omkostninger. Sælgeren er således ikke forpligtet til at gennemføre den beføjelse, forbrugeren har valgt, hvis sælgeren kan godtgøre, at der foreligger økono-

niske omstændigheder, der giver grundlag for at fravige udgangspunktet. Ved vurderingen af, om omlevering vil påføre sælgeren uforholdsmæssige omkostninger, skal der tages hensyn til salgsgenstandens værdi uden mangler, manglens betydning, og om en anden beføjelse kan gennemføres uden væsentlig ulempe for køberen, jf. lovforslagets § 1, nr. 9 (den foreslåede 78, stk. 1-2).

Selv om den valgte beføjelse således ikke må påføre sælgeren uforholdsmæssige omkostninger, hvilket må antages at begrænse de økonomiske konsekvenser for virksomhederne betydeligt, vil forslaget dog efter Justitsministeriets opfattelse påføre virksomhederne visse meromkostninger.

For så vidt angår forlængelsen af den generelle reklamationsfrist fra 1 til 2 år, vil denne medføre øgede omkostninger for virksomhederne i det omfang, de leverer varer med en mangel, som viser sig mellem 1 og 2 år efter, at varen blev leveret til forbrugeren.

De økonomiske konsekvenser for virksomhederne heraf vil navnlig afhænge af, hvilken type af vare, der er tale om. I mange tilfælde vil en mangel ved en vare vise sig – og blive påberåbt – inden for kort tid efter, at varen er leveret til forbrugeren. I så fald medfører forlængelsen af reklamationsfristen ikke nye omkostninger for virksomheden. For nogle varettyper – f.eks. audio- og videoudstyr, computere mv. – er det imidlertid ikke helt usædvanligt, at en mangel først konstateres, når der er gået mere end 1 år efter leveringen.

Efter forslaget påhviler det – når der bortses fra 6 måneders-reglen i lovforslagets § 1, nr. 8 (den foreslåede § 77 a, stk. 3) – i almindelighed forbrugeren at føre bevis for, at varen var mangelfuld ved leveringen. Det må antages, at denne bevisbyrde bliver vanskeligere at løfte, jo længere tid der går efter, at varen blev leveret, hvilket i praksis vil medvirke til at begrænse de økonomiske konsekvenser for virksomhederne.

Det må efter Justitsministeriets opfattelse antages, at denne del af lovforslaget vil medføre visse meromkostninger for virksomhederne, men således at der vil være store forskelle afhængigt af, hvilken type af varer virksomheden sælger.

Det er efter Justitsministeriets opfattelse endvidere væsentligt at fremhæve, at meromkostningerne for virksomhederne for så vidt angår forbrugerkøbene modsvarer af en tilsvarende økonomisk gevinst for forbrugeren. Forslaget indebærer, at det som hovedregel bliver virksomhederne i stedet for som i dag forbrugeren, der bærer den økonomiske risiko for en mangel, som viser sig mellem 1 og 2 år efter, at varen blev leveret.